

SUE MCDONAGH

Zomer in het kunstcafé

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog

Nadat Lucy tevreden had geconstateerd dat het ingehuurde personeel deed wat ze moesten doen, glipte ze het publiek bij de *Mega Bikes'* Grote Benefietavond weer in. Ze was blij dat de avond uiteindelijk zo'n succes was geworden en zo trots dat zij en haar zakenpartner Richard hun café onder de aandacht van zoveel mensen hadden gebracht. De zee van gretige gezichten was op de presentator gericht terwijl hij de verschillende prijzen omriep. Van schoonmaakkits die een paar euro waard waren, tot bizar dure helmen, alles werd met evenveel plezier ontvangen. Het café had vouchers gedoneerd voor thee met gebakjes, in de hoop zo nog meer motorrijders aan te trekken. Ze lachte toen ze zag dat de meiden van de lokale motorgroep helemaal blij waren met hun prijzen. De groep, die uit zoveel verschillende vrouwen bestond, stopte vaak bij het café tijdens hun vele tochtjes en Richards legendarische taarten waren daar verantwoordelijk voor. Ze had het aan hen te danken dat ze bij deze avond betrokken waren en ze genoot van elke minuut.

Maar op een verhoogd podium stond de hoofdprijs van de avond, waarvan elke ronding helemaal glom in de spotlights, een paarse motor, die langzaam ronddraaide en zo alle blikken trok. Lucy's loten, die ze weken geleden al had gekocht, zaten veilig opgeborgen in een ritsvakje in haar tas. Er waren zoveel loten verkocht dat ze weinig kans maakte op die prijs. Maar toch kon ze het niet laten om ze nog een keer te bekijken. Ze schrok zich kapot en liet de loten bijna vallen toen er ineens keiharde rockmuziek uit de grote speakers kwam. De lichten werden gedimd tot alleen de paarse motor nog verlicht was en laserlampen straalden door de zaal.

‘O, het duurt nu niet lang meer.’ Nicola, de vrouw van Richard, werd bewonderend van alle kanten bekeken.

Ze was lang, slank, met zwarte haren en van top tot teen gekleed in haar zwarte leren motoroutfit, en de voorzitter van de lokale afdeling van de vrouwenmotorrijclub. Richard noemde haar met een wrange glimlach, zijn ‘Hoofd Herrieschopper’. Door haar geweldige gevoel voor humor had het meteen tussen haar en Lucy geklikt, en Nicola kwam regelmatig bij het café langs om bij te kletsen of om te hel-

pen. Richard, net zo lang, maar blond en pezig en in zijn geruite koksbroek en witte jasje, kwam naar hen toegesneld.

‘Heb je je loten?’

Ze wapperde ze als een waaier en grijnsde naar hem.

‘Mooi zo! Nu maar duimen! Waar is die vent van je? Ik dacht dat dit wel iets voor hem zou zijn.’

‘Gerry? Ik heb hem wel gevraagd, maar hij had een van zijn netwerkborrels. Hij vroeg zich af waarom hij een avondje in een “oude ranzige motorshop” door zou moeten brengen.’

Richard draaide overdreven zijn hoofd rond. ‘Je maakt een grapje toch. Dit lijkt...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Meer op een nachtclub dan op een motordealer.’

Lucy lachte. Hij had gelijk; het grote monolithische gebouw was gevuld met licht, kleur en geluid. Alleen de geuren van leer en lak en die ondefinieerbare geur van een nieuwe auto, ver raadde waar ze waren. De menigte drong met opgewonden gezichten naar voren terwijl de presentator langzaam het winnende lot opende om zo de spanning op te bouwen. Lucy voelde dat haar lichaam aanspande en zei tegen zichzelf dat iedereen zou kunnen winnen en dat

de winnaar niet eens aanwezig hoefde te zijn. Zij zou toch niet winnen. Wat dacht ze ook? Ze kon niet eens motorrijden.

Een verschrikkelijk gevoel van vernedering golfde door haar heen. Ze had zichzelf iets aangepraat wat ze niet eens kon. Gerry zei altijd tegen haar dat ze waardeloos was, dat ze zich alleen maar bezig moest houden met het verkopen van haar schilderijen, in haar kleine café waar ze niet eens wist hoe het koffieapparaat werkte, zoals hij haar elke keer inwreef. Een prikkelende hitte stroomde door haar heen. Ze zou nu weg moeten gaan. Wegglippen zodat niemand haar gezicht zou zien en niemand zou zien hoe ze vals en harteloos zou lachen als ze niet zou winnen. Want natuurlijk zou ze niet winnen. Ze won nooit iets.

Ze wilde zich omdraaien om weg te lopen, maar de lichamen om haar heen drukten zich dicht tegen haar aan totdat ze ingeklemd stond, met haar rug naar het podium en ze niet meer kon bewegen.

‘En de winnaar is...’ Er kwam tromgeroffel uit de speakers en eindigde met een klap op de cymbalen. Lucy’s ogen schoten breed open. Hoorde ze dat nou goed?

‘...is ze hier? Lucy, van het Kunstcafé? O,

ik hoor net dat het Kunstcafé vanavond al het heerlijke eten heeft verzorgd...' De presentator bleef maar doorpraten over het rumoer van het publiek heen.

Een verdwaasde Lucy zag hoe de menigte hun hoofden alle kanten opdraaiden om de gelukkige winnaar te zoeken. Haar..

'Je hebt gewoon gewonnen, dame!' Richard greep haar arm en draaide haar om. 'Ga naar het podium toe!'

Lucy had nauwelijks een besef van het daverende applaus om haar heen terwijl de spotlight, de muziek en het vuurwerk tegelijkertijd de zaal in bliezen. Lucy strompelde met trillende benen het podium op, zonder haar ogen van de motor af te halen. De motor scheen en glom als de verpakking van een Cadbury chocolade-reep. En hij was van haar. Helemaal van haar.

'Gefeliciteerd, Lucy.' De presentator draaide haar richting het publiek. 'Een grote motor voor een kleine dame! Maar ik weet zeker dat je veilig achterop kunt zitten.'

Er kwam een luid boegeroep uit de zaal, die voornamelijk gevuld was met vrouwen. Lucy grijnsde naar hen. 'Dat geloof ik graag. Maar...' Ze stopte even om diep adem te halen. 'Ik zie me al helemaal zelf rijden.'

‘O, het spijt me.’ De presentator hield zijn hoofd schuin. ‘En ik wilde je net een plek achterop mijn eigen motor aanbieden. Rij je zelf?’

‘Nee, nog niet.’ Er werd gelachen. Ze keek weer naar haar prijs. Ze kon het nauwelijks geloven. Ze sprak duidelijk in de microfoon: ‘Maar ik ga morgen mijn lessen boeken!’

1

‘Hé! Wat denk je wel niet dat je aan het doen bent?’ Lucy hoorde de stem door het raam van haar busje, vlak nadat ze een verschrikkelijk gekraak vanachter haar busje had gehoord. Ze trapte op de rem, sprong uit de bus en sloeg haar hand voor haar mond zodra ze zag wat ze had gedaan...

Er lag een rood met zwarte motor op de grond achter haar busje. Ze liet zich op de grond vallen en keek onder de bus om het gebroken en bebloede lichaam dat ze verwacht had te zien, te zoeken. Tot haar opluchting was er niets te zien. Niemand. Behalve dan een paar hoge, gepoetste zwarte laarzen die haar kant op kwamen.

‘Je kunt je echt niet verstoppen, hoor. Ik zie je nog steeds.’ De stem, die diep klonk, was er zo een waar je wel naar moest luisteren.

Lucy sprong op en keek omhoog langs de laarzen, langs de lange benen die in zwart leer verpakt waren, langs een dik zwart jack omhoog naar een genadeloos boos gezicht omringd met een dikke zwarte baard.

‘Ik was me niet aan het...’ Ze stak een vinger in de hals van haar dikke trui, ze kreeg het

warm terwijl haar hart uit haar borst bonkte. 'Jezus, ik dacht dat ik iemand had aangereden!'

'Nee hoor. Alleen maar een van de motoren van de rijschool. Wees maar blij.'

Zijn laserachtige blik boorde zich in haar. Schuldig keek ze weg, maar haar kunstenaarsoog had een sterk profiel en een arendsneus achter de baard opgemerkt. Die doordringende ogen hadden dezelfde kleur als haar favoriete kleur verf: kobaltblauw. Zijn dikke zwarte haar had maar een paar grijze haren, waardoor het gezag dat van hem afstraalde, versterkt werd. Zijn houding zei haar dat hij van aanpakken hield.

'Ik zet 'm wel rechtop.' Vastberaden om het goed te maken, sprong ze voor hem, pakte de handgrepen van de gevallen motor beet en probeerde deze met al haar kracht omhoog te tillen. De motor kwam geen centimeter van de grond, maar schraapte er wel langs.

'Wow – die is zwaarder dan ik had gedacht!' Ze keek geschrokken en kreeg nog meer respect voor Nicola en haar vriendinnen die hun nog grotere motoren zo makkelijk konden besturen.

'Laat liggen. Je maakt het alleen maar erger.' Hij ging voor haar staan en zette de motor weer

rechttop, alsof die niks woog. Hij beende het kantoor van Better Biking in zonder om te kijken.

Lucy pakte haar spullen uit de bus die nog maar half op het terrein stond. Ze besloot de bus te laten staan, ze was al laat en het zou haar nu toch niet lukken deze ergens anders neer te zetten. Achterlijk ding. Het zou minder erg zijn geweest als haar naam er niet supergroot op stond. *Lucy Daumier, kunstenaar, het Kunstcafé*, verkondigde het. Ze was er tot nu toe erg trots op geweest.

Ze aarzelde voor het kantoor. Wie was die man met die baard? Was hij de eigenaar? Ze kreunde inwendig. Ze had het zo graag willen uitleggen voordat hij wegstormde. Waarom had ze die motor achter haar niet gezien? Ze was altijd zo voorzichtig. Maar ze wist waarom. Ze was zo belachelijk vroeg opgestaan klaar zodat ze de dag goed kon beginnen en toen... Gerry. En toen was ze laat en had ze haast. Ze drukte de gemene woorden van haar man weg, anders zou ze zich nooit kunnen concentreren.

‘Geweldig begin van de dag. Niet dus.’ Ze wreef met haar handen over haar gezicht. ‘Nou, ik kan maar beter naar binnen gaan en de gevolgen onder ogen zien.’